

הסיבות לצום והדרכים לתיקון

המצו על ירושלים

2. يوم פטירת עוזרא הסופר

העניין השני של עשרה בטבת, הוא "ירצתי" של עוזרא הסופר, כפי שמהזכר ב'שולחן ערוך' שags מפני סיבת זום עניין לזכור את י' בטבת. יש הלכה ש אדם צריך לחתוננות ביום שמתו אביו¹⁰. לא פחות מזה יש ערך מיוחד להתענות ביום שמתו בו רבוי, על פי דברי חז"ל ש"אבדת אביך ואבדת רבו, של רבוי קודמת, שאביך הביאו לעולם הזה ורבו שמלמד חכמה מביאו לחחי העולם הבא¹¹. עוזרא הסופר הוא "הרבי" המובהק שלו, הרבי של כל נכסות ישראל. חז"ל אומרם: "רָאוּי הִיא עֹזֵר שְׁתַנְתַּנוּ תֹּרֶה עַל יִשְׂרָאֵל, אֲלֹמָלָא קְדוּמָה מִשָּׁה"¹². הוא מעין שני למשה רבנו, "רבבי" של כל כל ישראל. משה רבנו הוא תחילת הסידור של בחור בן כל העמים וננתן לנו את תורה¹³. כמו דורות לאחר משה, גם עוזרא הסופר והמשיח. הוא תיקון כמה תקנות¹⁴, שאינן תקנות פרטיטיות, אלא קבועות סודיות לביסוס התורה בישראל. והוא עדין השטייך לדרגת הנביאים, כדורי חז"ל: "מלאכי – זה עוזרא"¹⁵, והוא מהווע מעבר בין דברי תורה ודבורי הנביאים, לדבורי סופרים. עוזרא הסופר – "המבין בתורת האלהים"¹⁶, התחלת הכנסת הגדולה, הוא המעביר מטוריה שכובת תורה שבבעל-פה, הוא המשיך את ביסוס התורה בישראל.

3. תרגום התורה ליוונית

העניין השלישי עליינו נקבע הפעם הואה תרגום התורה ליוונית: "ומלך יון אננסי לכתוב דת יוונית"¹⁷. בתקופה מאוחרת יותר, לפניו ימי חנוכה, השתלו יהודים עלינו, והכrichtו אותנו לתרגם את תורהנו ליוונית, מה שהביאו ועוזע לאומה כולה. אונקלוס – שאף הוא תרגם את התורה – היה גדול בתורה ובקדושה ומסר את תרגומו מפי רבי אילעור ורבי יוחשע¹⁸. לעומת זאת, תרגום זה געשה מתוך כפיה והכרח של שלטון הגויים¹⁹. מלך יון אננסי...". כך התחשק לפטולמאוס מלך מצרים²⁰, והוא נתן פקודה לתרגום. זה היה פיקוחה נפש ולא יכולנו להתהמק, יש כמו נסחאות לטרגדיה ואת, "זה יהיה יום זה קשה לישראל כיום שנעשה העגל"²¹. העברת התורה לשפת גויים היא טרגדיה ונוראה, ועוזע أيام באומה כולה. "נדעועה ארץ ישראל ואבע מאות פרסה על ארבע מאות פרסה"²². התורה היא מיא מיהדות לישראל, לא עשה כן לכל תורה לגוי²³. גוי שעוסק בתורה קורה כאשר באים מיסיגורים וועסוקים בתורה מן השמיים. לא ניתן לתרגם דברי אלוהים חיים, שם "ח'ינו ואורך ימינו"²⁴. לא ניתן להעיבר את התורה המיוחרת לישראל מלשפת המיוחדת לישראל. "אשר בחר בנו מכל העמים וננתן לנו את תורהנו"²⁵. התורה שיכת לנו ולמציאותנו. יש לנו לבדוקות ושיעיות מיהדות לד", "וatoms הדבקים בד"²⁶. אשר בחר בנו מכל עם ורומנו מכל לשון²⁷. אין כאן עניין צורות עין, אלא עניין פנימי ועמוק של סنته חיים²⁸. אפילו ללמד תורה לגוי אסרו – "אין מוסרין דברי תורה גויים"²⁹. וישעו הنبيה קורא: "מי עוזר כי אם עבד"³⁰ – אף עבדי ד' המקימים תורה ומיצות, וחרש כמלאכי³¹ – אלו תלמיד-חכמים הדומים למלאכי השורדים³², ודוקא מצדדים היי עיכובים. כגון הגמורא מספרת על ריש לקיש, בדור מאוחר יותר, שהיה שווה בירדן, ולא רצה להיפגש עם אחד מגודלי ח'ל' שבבבל, ורבה אותו באמורו: "כנייא לכו", אוי שונא אתכם, כי אבותיכם לא ננענו לкриיאת עוזרא לעלות לארץ³³. תלמיד-חכמים והיהודים הקשרים לא הילכו עם עוזרא, لكن הגמורא מציין על ריש לקיש, בדור מאוחר יותר. הוא היה שליה ד' לעליה ואמר: אני הולך, מי שריצה יבוא איתי. ואכן "עשרה יוחסין על מובל" ³⁴: חbare מעניינת מאוד של פסלים, שתוקים ומזרמים הצטרכו אליו! אמן "אבן מאסן הבונים"³⁵ – אלו תלמיד-חכמים שנקראים בונים³⁶ – היה להראש פנה³⁷ – וממנה צמחה ישועה גודלה³⁸.

אם כן, כך היה עוזרא הסופר, המבין בתורת האלהים, הוא המשך תורה העביר משחו הארץ חינו גוזל. התורה היא מאורסה לנו³⁹, והעליה על דמיון שיציל תקחת אותה כಗון, "מיגול גואל". תורה צוה לנו משה מורה קדילת יעקב⁴⁰, לנו מורה ולא על אדם נכר, כעין גול. התורה שיכת לנו ונערת המורה שלנו, הרי הוא אליו, הרי הוא בכא על נערת המורה. הטרנספורמציה זו, מילון ד' בו נבראו שמים לשבת גויים, היא זיהוי, סילוף ושרק המהווה טרגדיה נוראה. לא עשה כן לכל גוי. התורה היא חינו, וגם ארץ-ישראל וירושלים היא ארץ חינו ולא ניתן להעלות על הדעת להעיבר משחו הארץ חינו גויים. לתרגם את התורה? זו נרarity, אדרמת נכר, מציאות נכר, חיוניות נכר. התורה נכתבת בלשון הנבואה, בלשון הקודש, בלשון אלוהית, בלשון מעש בראשית, ואין להעלות על הדעת שאפשר להעיבר זאת לאחרים. זאת הטרגדיה של "אננסי מלך יון".

בום וו יש שלושה דברים עיקריים. הראשון הוא תחילת המצו על ירושלים. שני עשרה בטבת מופיע בדברי הנבאים יחד עם תעשה באב. כORTH, שהיה נבי בא מון בית החודש החמישי הוא תעשה באב וצום החמישי וצום החודש העשורי הוא עשרה בטבת³⁹, יום בו סמך מלך כל על ירושלים, כפי שכותב יחזקאל הנבאי: "וַיְהִי דָבָר ד' אֶלְيָהוּ בְשָׁנָה הַתְּשִׁיעִית בְּחִדְשָׁה הַשְׁעִירִי בְעֵשֶׂר כְּעַצְמָה הַזָּהָר הַזָּהָר אֲמָרָה יְהוָה, סמְךָ מֶלֶךְ בְּכָל אֶלְיָהוּ בְעַצְמָה הַזָּהָר". כוח הרשות סמך ונשען על ירושלים עיר הקודש. לא מיד הצליח והדבר נמשך שלוש שנים – עיל-כל-פנס יום זה הוא האתחלה של כל הצורות של ירושלים. די בווא לקבוע יום צום על התחלת הפורענות של שבעה עשר בתמו ותשעה באב. ייחד עם זה בתוכו של עשרה בטבת שלושה עניינים⁴⁰.

3. שיבת ציון

יחד עם זה, אישיות נבואת תורה זו, הוא שליח מרים לשיבת ציון ועוזבת הגלות לא-ארץ' ישראל, ועומדת בראש "בשוב ד' את שיבת ציון"⁴¹. עוזרא הסופר – "המבין בתורת האלים"⁴² והראשית לאנשי נסכת הגדולה – הוא העוסק בעלייה וקורא לעלייה. מואחר יותר גם רבינו עקיבא הוא גודל בתורה בדורו וייחד עם זה נשא כליו של בר-כוכבא⁴³. אחרי שבעים שנות גלות, נופלת מלכותם בכל שהחריבה את בית מקדשנו, ומופיע הザרת כורש לשוב הביתה: "מי בכם מלך עמו, הי אליה עמו ויעל"⁴⁴. השילוחת האלהות נסורת ביד נביא וגם ביד גויים⁴⁵. מוצעו מה שיש היום ומה שהוא א. ריבוניש-עלום קורא: באו הביתה. ריבוניש-עלום מתגעגע לשיבת הבנים, אויל לאב שהגלה את בניו, ו"או לבנים שבעוונותיהם חרבותי את ביתך ושרפתית את היכלי והגילדות לבני האומות"⁴⁶, וכן "הקים ממסאותם כל מלכי גוגים"⁴⁷ והעמיד במקומות מלכים אחרים הרמשיט את שיבת ציון. הוא מוריד את מלכותם בבל ומעמיד את מלכות פרס-ידי וכורש וקורא לעלות; קורא ואני עננה. יש כאן שאים רואים מה שנעשה, וישעו הنبيה מתומר: "החרשים שמעו והעוריהם הביטו לראות"⁴⁸. אותו דבר קורה לנו בדורותינו. הארץ הייתה בידי השלטון הטורקי, ולפני חמישים שנה הופלה מלכות גרמניה האורורה. היהת אצל הגויים תקופה של הצהרות. נשבה רוח טوبة אצלם. בהצהרת בלפור והצהרת חבר-הלאומים, מותruk התורמות אידיאלית הם והודיעו שהם מכירים את זכות עם-ישראל על-פני התנ"ך, לא כמו הוואם של הימים שהוויאו חבר ורשעים שאינם מן המניין⁴⁹, ואילו או היהת איזו רוח של אידיאליות. הכל מסודר מאת ד' קרא הדרות מראש⁵⁰. אמנם תלמיד-חכמים רבים לא רוא את יד ד', כפי שהדבר קרה גם אז בימי עוזרא, וישעו הنبيה קורא: "מי עוזר כי אם עבד"⁵¹ – אף עבדי ד' המקימים תורה והופלה מלכות גרמניה האורורה. היהת אצל הגויים תקופה של הצהרות. נשבה רוח טوبة אצלם. בהצהרת בלפור והצהרת חבר-הלאומים, מותruk התורמות אידיאלית הם והודיעו שהם מכירים את זכות עם-ישראל על-פני התנ"ך, לא כמו הוואם של הימים שהוויאו חבר ורשעים שאינם מן המניין⁵², ואילו או היהת איזו רוח של אידיאליות. הכל מסודר מאת ד' קרא הדרות מראש⁵³. אמנם תלמיד-חכמים רבים לא רוא את יד ד', כפי שהדבר קרה גם אז בימי עוזרא, וישעו הنبيה קורא: "מי עוזר כי אם עבד"⁵⁴ – אלו תלמיד-חכמים והדוקא מצדדים היי עיכובים. כגון הגמורא מספרת על ריש לקיש, בדור מאוחר יותר, שהיה שווה בירדן, ולא רצה להיפגש עם אחד מגודלי ח'ל' שבבבל, ורבה אותו באמורו: "כנייא לכו", אוי שונא אתכם, כי אבותיכם לא ננענו לкриיאת עוזרא לעלות לארץ⁵⁵. תלמיד-חכמים והיהודים הקשרים לא הילכו עם עוזרא, لكن הגמורא מציין על ריש לקיש, בדור מאוחר יותר. הוא היה שליה ד' לעליה ואמר: אני הולך, מי שריצה יבוא איתי. ואכן "עשרה יוחasin על מובל"⁵⁶: חbare מעניינת מאוד של פסלים, שתוקים ומזרמים הצטרכו אליו! אמן "אבן מאסן הבונים"⁵⁷ – אלו תלמיד-חכמים שנקראים בונים⁵⁸ – היה להראש פנה⁵⁹ – וממנה צמחה ישועה גודלה⁶⁰.

אם כן, כך היה עוזרא הסופר, המבין בתורת האלהים, הוא המשך תורה שבל-פה – דרך משה ולארץ, בנין ירושלים ובבית המקדש, תוך מסירות-נפש מפני הਪיעוט המפעריים הערבים וודמיים שאמו היו קיימים. בספר נחמה כתוב: "באחת יוז עשה במלוכה ואחת מחזקת השלחן"⁶¹, ומעוזרא נמשך תורה ונשכות תורה שכובת תורה שבבעל-פה – דרך משה וחושע עד אנשי נסכת הגדולה⁶² – משנה ותלמוד, בבלי וירושלמי, וגמר של היישוב עד הימים בישיבתנו המרכזית.

בבב – יומן 3 ל' י' א' – 23

מאונס זה, מאז ועד היום נשכחות צורות רותניות, נגעים ועיוותים בתורה. מעד השקן הנקרא "בקורת המקרא", מחרש נסחאות בתורה מתוך תרגום השבעים, ועושה מזה עניין גדול. לדיים של כמה אידיוטים בעמם, יש "ולתחשב". אנו לא מייחסים חשיבות לתורה: הנוסח שלנו והזקנין שתרגם את התורה לא היו דוקא תלמידי-חכמים, ולא ברור ממי הם בדרכם.

האגון ר' חיים הלר, גאון בתורה ובהלכה, הוכית שהם לא ידעו אפילו עברית כראוי. ואת הדרך של "מדוע המקרא", "בקורת המקרא"! ר' זאב עבץ כתוב מאמר יפה, בו העיד בצדק שאם קיימים בספרות הגויים מקור ותרגומים, ומה צירcis להתחשב - במקור או בתרגום? כל בעל כל מבני שאם יש شبושים בתרגומים, מתקנים אותו על-פי המקור. התרגומים חייב להיות פשוטים למקורו, אחרית איזן לו עירא⁵⁴. אאים הגויים וווטפשם שלנו הנמשכים אחריהם באוניברסיטה, ומתקנים את המקור על-פי תרגום שנעשה על-ידי شبושים יהודים שהוכרזו לכל עליידי שלטון והגויים, מתקנים ומגבילים על-פי תרגום שנכתב תחת הח' על-ידי شبושים זקנים שלא דיעו ממי הם, ועוד מעיים לקרא להו "מדוע"? איך איזם מתבושים?! הטרגדיה הרותנית-התורוטית וההיסטוריה הזואת נשכעת עד האוניברסיטה שלנו.

בעשרה בטבת אנו מתענים על כך שירושלים נהרבא, וכמו כן על כך שככל ישראל נהרב, התורה נהרבנה, המקור שללה נהרב, ונינתה אפשרות לגויים וMSGuds לומדים אוטונומי, ולהיות בעלי בתים על תורוננו, על נפשותינו ועל כל הקודש הרותני שלנו⁵⁵. קשה להכריע איזה משולשת דברים אלה הוא החומר ביותר. כל אחד הוא מעין "יחיד בדורו". על כל אחד מהם מספיק לקבוע יום צום.

6. תיקון הזעוזעים

עיקרו של הצום אינו במניעה מכילה וסיגרים, אלא בתיקון ותשובה של היסודות החורבניים, כדורי הרמב"ם⁵⁶. עניין היום הוא להרבות בתיקון של כל אחד ושל כל ישראל, על-ידי תשובה ביחס לשולשת הדברים.

א. לעומת המציג על ירושלים, יש להבריא את חומות ירושלים, תיקון שצורך להתפשט על פני כל הארץ⁵⁷. יש להרבות בבניין ירושלים, מצידה החומרית ומצדיה הרותני, כי ירושלים תשרב רק גדרות של תורה. ב. וזה גם עניין התקין לעומת הי"רכיזיט" של ה"דבי" שלנו, עוזרא הסופר, "המבחן בתורת האלוהים". יש להזק כל חוקת במצוות בתורה ולהרבות ב"יגיד תורה וראייר"⁵⁸, וכמחלמת עוזרא נגד חילול שבת ונשיות נשים נכריות, להוסיף קדושה וווחנויות. יחד עם זה לתקן "מי ס" בכמם מכל עמו יהי אליהו עמו ויעל לירושלים"⁵⁹, ולהרבות עלייה לבוגר ובנפש, לעלייה לכל חלקי הארץ.

ג. לעומת תרגום התורה לשפת גויים, יש לעסוק בהבראה רותנית ותורוטית של כל הדברים שזועזעו בגלות, ולסליק את כל דרכי הטומאה בדרך לימוד תורה ועובדות "ד' אלחים אמרת"⁶⁰. יש לעקור את הרוח הרעה מתוך המזע ולהזקיר את שפת התורה למקוונות. עליון להקים את העצמות התרבות-הרותניות שלנו בכל שלמותה. כייחי בנו חכמי תורה אמיתיים, לא נצטרך לטפל בתורת השקר שנמשכה עד האוניברסיטה. אנו תלמידי עוזרא עליון להקים שכיניתה מperfume, לזרום את השכינית, את ירושלים ואת תורה בתוכנו שנגידיל תורה ונאדיר וככל שנבראה בישוב הארץ, יותר איר או רח' חדש של תורה בתוכנו ומתוכנו אל מלא רוחב ארצנו ואל כל כל ישראל. על הפסוק "כי שם ד' אקרא, הבו גדל נקרא עליך"⁶¹, מסביר רשי בסוגיא של ברכת התורה שם "ד' הוא התורה"⁶². וידעו "כי שם ד' לאלהינו"⁶³, זו התורה. ככל שנגידיל בתורה כך גדל דרך הארץ ביחס אליו, וביחס לישראל כולם, מותך שנגידיל תוקף אמונה וודעת אלוהים אמרת.

ה. לעומת תרגום התורה לשפת גויים, יש לעסוק בהבראה רותנית ותורוטית של כל הדברים שזועזעו בגלות, ולסליק את כל דרכי הטומאה בדרך לימוד תורה ועובדות "ד' אלחים אמרת"⁶⁰. יש לעקור את הרוח הרעה מתוך המזע ולהזקיר את שפת התורה למקוונות. עליון להקים את העצמות התרבות-הרותניות שלנו בכל שלמותה. כייחי בנו חכמי תורה אמיתיים, לא נצטרך לטפל בתורת השקר שנמשכה עד האוניברסיטה. אנו תלמידי עוזרא עליון להקים שכיניתה מperfume, לזרום את השכינית, את ירושלים ואת תורה בתוכנו שנגידיל תורה ונאדיר וככל שנבראה בישוב הארץ, יותר איר או רח' חדש של תורה בתוכנו ומתוכנו אל מלא רוחב ארצנו ואל כל כל ישראל. על הפסוק "כי שם ד' אקרא, הבו גדל נקרא עליך"⁶¹, מסביר רשי בסוגיא של ברכת התורה שם "ד' הוא התורה"⁶². וידעו "כי שם ד'

7. עובדות ד' וישראל עמו

באמת שלושת הדברים הם עניין אחד. הכל עניין אחד של גילוי שם ד' בעולם. "כל המשת שם שמים ודבר אחר, נפקה מן העולם"⁶⁵. אין שופפות שם שמים עם דבר אחר. "אנכי אלהיך... לא יהיה לך אלהים אחרים על פני"⁶⁶. אמן יאשיהו מצوها: "עבדו את ד' אלהיכם ואת עמו ישראל"⁶⁷. לכארה יש כאן עובדות ד' בשיתוף דבר אחר? יאשיהו היה מהמלכי הצדיקים בזמנו ביטיראשון בימי ירמיהו, ראש בבעלי התשובה, "אדול בעבלי תשובה"⁶⁸, כמו לא היה לפניו מלך אשר שב אל ד' מכל לבבו ובכל נפשו ובכל מאדו בכל תורה משה, ואחר לא קם כמהו"⁶⁹, ואיך בדרשו אל הכותנים על חיזוק עבודה בתי-המקדש, הוא יאמר לה "עבדו את ד' אלהיכם ואת עמו ישראל"? הייתן לעבד את ד' ועוד משהו? ד' הוא אחד ייח' פ/ומיוח. ראיינו את החומרה שבשיטוף וכאן יש הכרזת האגדת שבעל תשובה לעבד את פ' – וזה⁷⁰. כל גילוי האלוהות בעולם הוא עליידי ישראלי. "אתה קדוש ושםך קדוש וקדושים נב' יומם הילוך סלה", – הקדוש מתגלה עליידי הקדושים אשר בכל יום יהלולו⁷¹. הקדושה האלוהית המוחלת מוגלה בעולם עליידי ישראלי. אכן עבדות עמי-ישראל אינו דבר נפרד מעבודות ד'⁷².

קדושת כל ישראלי מגלה בארץ-ישראל. מצווה להתנהל ולהרבות אהיה בארץ-ישראל ואני זה סטירה לישיבה. הביטוי ישיבה כולל גם ישיבה של תורה ושל גודלי תלמידי-חכמי י'וגם ישיבה של יישוב ארץ-ישראל; אין זה דבר נפרד. הכל עניין נשמי חינוי אחד, שא' סותר שקידת התורה וגדלות הלמדנות.

כל שלושת התקינונים, הכל עניין אחד. תיקון ירושלים ותיקון ארץ-ישראל, הוא מתוך גדרו של תורה, ומותך ותיקע העקירה מן השורש של בלבול המדעית המזוויפת, במקומות המכון המדע שלו. יש להחויר את קדושת התורה ושפת התורה למוקוריון. וכן ייש להתחזק בטורת הלשון של "כוו המדבר"⁷³. ה"חפץ חיים" מגדיש שהדבר לער' הרע מטמא את כוח הדבר שרלו ושל ישראל قولוי⁷⁴. יש להיזהר בדיבורו שלו. ככל בלח' ריבוי לשון הרע. היצר הרע נקרא צפוני⁷⁵. הנצ"ב מסביר שהוא יציר הרע של חדדים, שהצפון ונסתו. הם עושים לשם מצווה, אבל זה היצר הרע שעשוše מלשון הרע מצווה⁷⁶. אך קובעים: פלוני איננו שייך לכל ישראל, לנו מותר לדבר נגידו, ופלוני אינו תלמיד-חכם, וכו' דבר נגידו. אויל לנו ממציאות זו. כאשר יש טהרת הלשון המתאימה לתורה ולתלמידיהם.

או תלמיד-חכם המקדש שם שמים, עליו הכתוב אומר: "ישראל אשר בך אטפאר"⁷⁷. ממרום הר הקודש בירושלים, ממשי בעליית נשמהו של עוזרא, בתיקון הזעוזעים של יון התורה, ובבניין ירושלים, ומותך שקידת התורה נזכה לחודש כהוותינו למען תחיית הקודש

ה. לעומת תרגום התורה לשפת גויים, יש לעסוק בהבראה רותנית ותורוטית של כל הדברים שזועזעו בגלות, ולסליק את כל דרכי הטומאה בדרך לימוד תורה ועובדות "ד' אלחים אמרת"⁶⁰. יש לעקור את הרוח הרעה מתוך המזע ולהזקיר את שפת התורה למקוונות. עליון להקים את העצמות התרבות-הרותניות שלנו בכל שלמותה. כייחי בנו חכמי תורה אמיתיים, לא נצטרך לטפל בתורת השקר שנמשכה עד האוניברסיטה. אנו תלמידי עוזרא עליון להקים שכיניתה מperfume, לזרום את השכינית, את ירושלים ואת תורה בתוכנו שנגידיל תורה ונאדיר וככל שנבראה בישוב הארץ, יותר איר או רח' חדש של תורה בתוכנו ומתוכנו אל מלא רוחב ארצנו ואל כל כל ישראל. על הפסוק "כי שם ד' הוא התורה"⁶². וידעו "כי שם ד' לאלהינו"⁶³, זו התורה. ככל שנגידיל בתורה כך גדל דרך הארץ ביחס אליו, וביחס לישראל כולם, מותך שנגידיל תוקף אמונה וודעת אלוהים אמרת.